

нїе , и да оубїи своатъ си непри́атель
 ала Давїдъ не рачїлъ да возложи ра-
 цѣти си на помáзанникатъ Господень,
 а́ми токѡ ѡрѣзалъ тїхичкѡ полáта
 (скýтатъ) ѡ епанчáта Са́лова, дѣ-
 то нѣа ѿ бѣлъ той тогїва сложи́лъ ѡ
 се́бе си. А́ когáто и́злѣзли двáмата
 тїи и́зъ пещерáта, тогáсъ Давїдъ мѡ
 покáзалъ ѡ далече скýтатъ на епанчá-
 та нѣгѡва въ рацѣти си, и рѣкалъ тѣй-
 зи подїрьныти хораты: Бóгъ да бáди
 Свдїа́ междѡ мѣне и́ тебе! Тогїва мѡ
 рѣкалъ Са́лъ сасъ сáлзы: ты си мнóгѡ
 пó праведенъ ѡ мѣне. А́ла Са́лъ ка-
 то не глѣдáлъ на това, ѡишѣлъ пакъ
 сасъ воина́: врахъ Давїда, и въ е́дно
 вре́мá, когáто Са́лъ спáлъ междѡ пол-
 катъ, Давїдъ влѣзалъ въ чадáратъ мѡ,
 и зѣлъ сасъ се́бе си копїето и́ чáшата,
 дѣто сто́ла подъ главáта Са́лова. То-
 гїва нїкой нѣса́ провѣдїлъ въ сїчкїатъ
 тѣхенъ полкъ: защò сїчкити бѣли по-
 разѣни, ѡ́ Бóга сасъ сїленъ сáнь. Давїдъ
 возлѣзалъ на оўтри на врахъ горáта,
 и покáзалъ копїето и́ чáшата. Тогáсъ
 рѣкалъ Са́лъ: азъ глѣпавъ и́ неразѣм-
 нѡ постѣпихъ (стóрихъ). А́ послѣ,

к. 3.

с. 5.

к. 6.

к. 7.

к. 11. 51.

к. 31.

к. 41.

гл. 15.

к. 6.

к. 3.

к. 71.

к. 51.

к. 51.

к. 10.

к. 10.